

Etter at et "konsortium" i hui og hast paa den for Hildisch-

huset ryddetgjorte tomt hadde oppført 3-tre 5-etasjes aksjebygg - 116110
 er dermed almenheten stillet overfor et av de groveste rettsbru

Hvis dette skal forestille lsv.-oppgjør hvordan i hele oppgjørets historie.

Hvorfor kommer da en rettsvikingsdikt til aa se ut? Herr Hildisch er ennaa ikke dømt, ikke engang tiltalt. Men domm

Men dommen har aapenbart Paal Berge og Soloms elever tatt

paa forskudd.

Meget tyder paa at nedrivningen av det store herskaps hus er skjedd for aa skjule de store forsvinningsnære, som dog ikke hadde været mulige uten aa fjerne Hildischfamilien fra eiendommen saa det ble klar bane, for "beslagte" elser som straffelovens § 257 nu er omskrevet til, KB naar det er de "rette som foretareiendomsinngrep mot vergeløse og etter at man har paralyisert den offentlige opinion og ved glasshuspressens hjelp skapt "folkets rettsbeviinsthet".

Da Hildisch var bragt avveien og i fengsel, maatte man for aa faa frie hender til "forvaltningen" ogsaa fjerne fru H. Hun ble bragt til sitt landsted paa Oustøen. Her ble den syke gamle dames død direkte paaskyndet ved at hun maatte ligge paa et værelse med nedtil 6 kuldegrader. Hennes konstitusjon var nemlig slik at hun frøs, hvis det ikke var minst 22 varme grader. I tre uker maatte hun vente paa aa komme inn paa Barum sykehus. Hildisch sier at da hun laa og stred med døden paa Barum sykehus ble han av politiet nektet aa besøke henne inntil hun laa bevisstløs. Da fikk han være hos henne ^{ca} ^{halv} en time eskortert av to politimenn. Man kan huske paa at det siste han hadde sett av sin syke hustru & var under arrestasjonen av ham i "de herlige maidager 1945" da hun falet bevisstløs om etterat representantene for Paa Berge rettsstat og Hjemmefront hadde revet ham ut av hennes armer i avskjeden. fra henne. Hans sellekammerat H. forteller at den gamle mann etter tilbakekomsten fra sin hustrus drødsleie laa og grast hele natten og gjentok : Hun kjendte mig ikke !

(Hei og hopp hvor det rusler og faar mot dønnens dag!)

BETTERAT et "konsortium" tre store aksjegaarder paa spekulasjon!

Hvis dette skal forestille landssvikoppgjør,

og m. o. k. s. t. e. r
Til sin hustrus begravelse ble han eskortert av bevapnet politi
paa samme maate. Man maa ikke ett eneste øieblik tape avsyne
som myndighetene gjorde til olding
at det her dreier sig om en syk og skrøpelig gammelmann som ikke
skulde ha været i fengsel en eneste dag. Kfr. overløge Leikvams
arbeid for aa faa ham ut.
Han hadde været gjenstand for grov misshandling i
Mollarens ~~Akerbørgveiens fengsel~~. En dag kom en ~~politi~~ *gjemmer* i paa
sellen. Hildisch satt paa en stol og kunde i reise sig til
rettstilling for pygmeen. Denne sparket da ~~hans~~ *ikke* brok paa
Hildisch, som siden har voldt ham store besværligheter og lidelse

3. juli 1946 Hans sønn der som politisk fange var død i Ilebu
konsentrasjonsleir var blitt begravet paa Hildisch' familie-
gravsted ble gravet op og begravet paa et annetb sted paa
~~kirkegården~~. I et brev av 15.8.46 til advokat Heuch Bugge
skriver Hildisch bl.a. at myndighetene, de kirkelige, kirke-
verge Ludv. Hansen med bifall av biskop Berggray "nektet
aa aa la henne bli begravet i familiegravstedet (legatgravsted)
for 6 personer
som jeg hadde kjøpt for over 20 aar siden. ~~Jeg hadde~~ Hvorfor
myndighetene nektet mig og min familie plass ivaart eget gravsted
er vel et tegn paa at myndighetene ikke er enige i gravskriften
paa graven: Hvil i fred. At øvrigheten i rettferdsstaten Norge
har en slik mentalitet, erindrer mig om en kommentar i 2.Mose-
bok:

"Ve den øvrighet, der av menneskefrykt skremt
av mengdens skrik, ikke vaager aa nekte urett-

ferdige krav!

Juli 28
Hans overdøde datter Lippies urne ble tatt fjernet fra go Krums
Lorietts
urnehall med Fruerpingen
Men ennaa fler av Hildischfamilien maatte i 1945
settes ut av spillet for at emigrantene skulde faa vist sin
generøsitet overfor "vaare Allierte Venner" og sin forvaltningskuns
i Drammensveien 61. Hildisch' datter fru Edna Forbech ble sammen
med sin mann disponent Ørnulf Forbech "arrestert" 10. mai 1945
og først førs til Ileby, siden til Bredtvet. Ekteparet hadde tvil-
linger paa 4½ aar, og et barn paa ti maneder. Fruen har for

medlemsskap faatt et ~~medlemsskap~~ forelegg paa kr. 5000.-
Hun satt 33 dager i fengsel.

Ved hennes arrestasjon befandt sig en Guadagnini violin
i Drammensveien 61. Den var hennes eiendom og verdsatt til kr.
16.000.- Den er forsvunnet. Befinner den sig i England.²

Tall med 5500

Som bekjendt ble det i den ~~slade~~ sommer 1945 av glade
givere gitt mange kostbare gaver tilhørende vergeløse justis-
ofre til henrykte allierte venner, som vel ikke alltid visste
at giverne i rusen disponerte over ^{gods} nestens. Denne gavmildhet
utfoldet sig som bekjendt høit oppe paa rangstigen. Det
finnes meget tyvegods idag i inn- og utland fra "rettsopgjøret"
og en lynsvar husundersøkelse paa visse steder i straffeproses-
suet ^{former} korrekte vilde nokk ha bragt store verdier for dagen
hos de rettsbevisste.

Meget er nokk ogsaa omsatt hos kunsthandlere
i utlandet, men vaare hjemlige har ikke været borte de heller.

~~Det fortelles at disponent xxx~~

Er det saa at disponent Th. Wasteson i A/S
Blomquist (Dir.A.M. Vik) Har hentet endel malerier i
Drammensveien 61 ? Bl.a. et svart Stilleban av Frans SNYDERS ?
Alle vedkommende maa jo være opmerksom paa at det er ulovlig
selv i dagens Norge aa selge eiendom før en mann har faat dor
uten hans samtykke.

Kunsthandleren handlet naturligvis i et
HØHERE AUFTRAG og er strafferetslig vel likesaa ren som
^{sne} nyfallen. Det er slike folk bestandig.